

Amira
și prietena ei
cea mai bună,
Mamaia
Alexandrina

Omid Ghannadi

Cuprins

Un cuvânt de motivație	5
<i>de Omid Ghannadi</i>	
Norii alunecoși	7
Grocodilița și Alipopotăreața	15
Peștișorul de aur	23
Din puținul tău	31

Un cuvânt de motivație

Aceasta nu este o simplă carte, ci un demers de a defini componentele care construiesc altruismul pur. Omul care înțelege valoarea umanității, indiferent de câte ori viața își arată partea întunecată pentru a-l descuraja din a face bine semenilor săi, se va întoarce la principiile sale.

Am cunoscut-o pe Mamaia Alexandrina prin intermediul emisiunii Visuri la Cheie, locul unde visul întâlnește realitatea, uneori cruntă, dar de multe ori impresionantă prin puterea Omului de a merge mai departe. Am întâlnit o bunică devenită mamă pentru propria nepoată și nu numai atât, ci și cea mai bună prietenă a ei.

Omid Ghannadi,
Autor

Un mic detaliu din povestea Mamaiei Alexandrina și a Amirei face o mare diferență în înțelegerea relației și istoriei lor. Mamaia Alexandrina este mama adoptivă a mamei Amirei. Din păcate, mama Amirei nu a înțeles, la rândul ei, darul și

binecuvântarea maternității și a părăsit-o pe micuță imediat după naștere. Nu s-a mai întors.

Partea luminoasă a acestei povești este că, datorită dragostei necondiționate a Mamaiei Alexandrina, Amirei nu îi lipsește și nu îi va lipsi niciodată nimic din ceea ce înseamnă iubire, grijă și siguranță.

Am început această serie de povestiri sperând să pot defini iubirea de mamă în pași mici. Cum poate o mamă să își iubească pruncul dincolo de rolul de părinte și cum poate transmite mai departe valorile dragostei, astfel încât copilului să nu îi lipsească vreodată puterea profund umană de a iubi lumea din jurul său și de a împărtăși, la rândul său, aceste valori.

Acestea fiind spuse, cred cu tărie că Amira va schimba lumea într-un loc mai bun, pentru că Mamaia Alexandrina a făcut deja acest lucru.

Cristina Joia,
Ilustrator

Să ilustrez această cărticică a fost și pentru mine o călătorie magică. Copilul din mine, adormit poate printre norii pufoși sau PET-urile din burtica balenei, a avut șansa unor lecții minunate alături de Amira, bunica Alexandrina și Omid.

Amiră și prietena ei cea mai bună, Mamaia Alexandrina

Au fost odată, ca niciodată, o fetiță mică și o bunicuță tare drăgălașă. Ele două se iubeau atât de mult, încât uneori uitau de tot ce mai există în jurul lor. Pentru Amira, bunica era „Mamaia Alexandrina”, iar pentru bunicuță, Amira era „puiul lui Mamaie”.

Erau cele mai bune prietene, iar, așa cum fac cele mai bune prietene, și ele făceau tot felul de năzdrăvănii, neștiute de nimeni altcineva. Nimeni nu era martor atunci când făceau lucruri pe care niciun om nu ar putea să le facă. Toate aventurile lor deveneau secrete pe care le păstrau cu o mare, mare responsabilitate.

Aceste taine erau codul lor de prietenie infinită.

LBRIS

We know
books

Norii alunecoși

Într-o zi foarte friguroasă de iarnă, Amira stătea la fereastră și privea trecătorii care se chinuiau să meargă pe străzi. Orașul era acoperit de zăpadă, iar fiecare om de pe trotuar ducea o luptă serioasă cu gheața alunecoasă. Școlile erau închise din cauza gerului, iar Amira era tare plictisită după o zi întreagă petrecută acasă.

Până și zecile de păpuși cu care se jucase de dimineață păreau plictisite de liniștea din casă.

Mamaia Alexandrina, în schimb, folosisese ziua pentru a face curățenie peste tot. Era atât de concentrată, încât aproape uitase că Amira nu mersese la școală. Când a terminat, a observat-o pe Amira stând liniștită la geam.

Atunci i-a venit o idee menită să o facă fericită.

S-a așezat lângă ea și a întrebat-o dacă a fost vreodată la schi. Știa deja răspunsul, dar întrebarea era doar începutul unei provocări: să plece împreună într-o vacanță la schi.

Ochii Amirei s-au făcut mari cât merele când a auzit asta.

LIBRARY

We know
books

Prima ei întrebare a fost de unde știe Mamaia Alexandrina să schieze. A doua era cum ar putea ele două să meargă la schi, dacă ea nici măcar nu știa să schieze.

Totuși, Mamaia Alexandrina o mai surprinsese și altădată. Așa că, măcar de dragul aventurii, Amira a întrebat:

— Și cum e posibil așa ceva?

Mamaia Alexandrina i-a spus că o va lua în această călătorie doar dacă promite că nu va spune nimănui, absolut nimănui, despre asta.

Amira a fost imediat de acord.

— Atunci fii foarte atentă, i-a spus Mamaia.

Ori de câte ori Mamaia Alexandrina dădea comanda, Amira trebuia să clipească de două ori cu ochiul stâng, de trei ori cu ochiul drept, să sufle într-o palmă și apoi să-și frece mâinile.

Zis și făcut.

Dintr-odată, o lumină puternică s-a aprins în palmele Amirei. Speriată, și-a închis ochii. Când i-a deschis din nou, ea și Mamaia Alexandrina se aflau pe o pârtie, între niște munți uriași care păreau să atingă cerul. Norii le acopereau complet vârfurile.

— Ești pregătită? a întrebat Mamaia.

Apoi i-a arătat spre picioare.

Amira a observat că aveau deja schiurile puse.

LBRIS

We know
books

